

О Р Г А Н Б Р А Т С Т В А Л И Ц А Р Ш І В У К Р А Ї Н И

ч. 7

І. липня 1937.

ч. 7

Мені однаково, чи буде
Тойсчи молити ся, чи ні:
Та но однаково мені,
Як Україну злії люде

Присплять, лукаві, - і в огні
Її окрадену збудять...
Ох, не однаково мені!

Т. Шевченко. Три дїта.

-----000000000000-----

Р У К У Г Е Т Ь В І Д У К Р А Ї Н И .

Події в ССРР викликали велике зацікавлення Україною в усіх європейських і позаєвропейських державах. Для декотрих із них це зацікавлення є чисто теоретичним, але для декотрих і дуже практичним. До тих других належать в першу чергу милі сусіди й колишні "союзники" незалежної України - Німеччина й Польща.

Для першої - Україна, по даним європейської преси, є "обетованою землею", яка мусить бути дарована Німеччині в нагороду за страчені в світовій війні 1914-18 р. колонії, для другої - Польщі - приєднання України є здійсненням старої "ягелонської" мрії, що бачила "у сні": "Польску от моржа до моржа".

Не дивуємось взагалі імперіалістичним апетитам Німеччини, яка шукає виходу зі своєї тяжкої економічної ситуації, шукає сировин і ринків збуту для своєї промисловості, вільної території для ліквідації свого перенаселення, але... того, щоб наша Україна стала німецькою колонією ми не хочемо й будемо проти того боротися всіма силами й всіма засобами.

Не хочемо ані окупації України німцями, ані "манджурської" самостійності, ані "протекторату" Німеччини. Ми ще добре пам'ятаємо всі "корисні" для України наслідки союзу Української Директорії з Німеччиною в 1917 році, коли "благородні" союзники не лише "експортували" з України усе, що було можна навантажити на потяг чи авто, але й трактували наш нарід не ліпше ніж тубольців якої будь Патагонії... Сучасна "третя" Німеччина в цьому відношенню не може бути ліпшою від "першої" - навіть може бути гіршою, наколи її "провідник" Гітлер в своїй книзі "Мій бій" трактує усі слов'янські народи "як нації, що не є здібними до самостійного державного життя" та захищає там "святе право" німецької раси на окупацію земель тих "нищих і лишений державницького почуття" народів.

Український нарід в 1918 році розібрав і погнав до дому німецьку "союзну" армію. Теж саме зробить він і в будучині, наколи німці захочуть спробувати перевести свої імперіалістичні прани на Україні до життя. Україна була могилою для "першої" - імператорської Німеччини - буде вона нею тоді і для Німеччини "третьої" - гітлерівської.

Не дивуємось ми й "ягелонським" мріям поляків, які вважають цілу Україну за своє "козацьке дике поле", як колись. Не дивуємось, бо знаємо, що експансія Польщі на Захід є абсолютно неможливою—більше того—експансія її неспокійного й енергійного сусіда—Німеччини загрожуватиме самій Польщі з заходу й примушує її думати собі місце на південній сході, на широких, уродних степах України, яка і була колись їх колонією, хоч і дуже неспокійною. Але поляки забувають, що часи змінилися, що Українська Нація не є вже хаотичним конгломератом диких степових ватаг, що Український Нарід зараз є вже свідомим своєї національної окремішності, що він покочувався вже вигід свого власного, самостійного, державного життя і не піде більше добровільно вже ані "під високую руку царя московського", ані, тим більше, під владу нової польської шляхти—"полковників". Польща може використати хаос нової світової війни чи революції в СРСР і захопити на час Українську землю, як в 1917-20 р.р. захопила вона Галичину й Волинь, але...вдержати Україну в своїх руках вона не зможе. Більше того—накопи це вона зробить, вона сама загине в бурливих волнах українського національного моря, бо "українська меншість" буде чисельніша і здоровіша "польської більшості" і з часом, навіть без усяких революцій, ця "польська більшість" силою фактів буде "меншстю" в...Українській Державі! Накопи панів польських "полковників" задовольняє така перспектива "добро пожаловать"—до нас, ми, українці, не пожалкуємо для них ані тих "прав", якими вони нагороджують українців на Волині чи в Галичині, ані, навіть, видатків "на пацифікацію"—накопи того буде треба...

Не дивуємось ми апетитам на Україну ані Німеччини, ані Польщі, ані других "добрих сусідів" наших, але...дивуємось, що ще сьогодні серед самих українців знаходяться люди, які вважають себе великими патріотами й державниками, але нічому не навчилися ні з історії, ні зі свого чи чужого досвіду. Люди, які до сьогодні дають одурити себе, свідомо чи неспівідомо, гучними гаслами й пустими формулами, які вірять ще в якусь "благородну" дружбу союзників тощо! Мало того дурять ще й цілий наш Український Нарід і своїми легковажними "орієнтаціями", що побудовані або на глупості наших панів "політиків" або просто на чужих грошах, готують кайдани нової чужої окупації України.

Ми визнаємо лише одну орієнтацію, а то орієнтацію на національні, державницькі, творчі сили нашої Народу; на його ВОЛЮ до самостійного й самобідного від усяких "протекторів" державного життя. Ми не боїмось збройного захвату України німцями, поляками чи кимсь іншим—наш Нарід зуміє вже дати відсіч кожному наїзнику, але боїмось, що наші "політики", які за каваренськими столами чужини рішають долю України без усякої участі в тому її одного господаря—Українського народу—знова "присплять" Україну й "в огні" нових грядучих подій збудять її "окраденою", як це вже багато разів сталося на протязі нашої української історії.

ПРАЦЮЄ ХТОСЬ ТРЕТІЙ...

В попередніх числах нашого журналу ми зостанавливалися над працею проти українських державно-визвольних змагань різних "темних" ворожих самій ідеї Української національної Державності сил—"жидомасонства", інтернаціоналізму, троцькизму і т.п. Всі ті сили є просто й відверто ворожими для України й Української Нації, але існують сили, які відверто не виступають проти України, але, під маскою дружби й союзництва, ведуть свою підкопну, таємну працю, порешкоджають усяким спробам українського національного об'єднання, руйнують усякі позитивні прояви українського організаційного й громадського життя, як в краю так і на еміграції, і зручно скеровують українську політику на шлях невдач і компромісів.

чи не буваємо ми дуже часто свідками подібних подій: Нарожується якась нова, безумовна корисна для нашої укр. справи, організація. Усе йде добре-згода учасників повна й багато прихильників. Перспективи нібито мають, що організація буде добре й корисно для української справи працювати... Але... враз починаються подивні річі: Усі розсварились-вчорашні приятелі стали ворогами, вчорашні вороги союзниками. В чій справа? Чи ми, українці, не є здібні до організаційного життя, чи ми дійсно-нація анархистів і індивідуалістів? Чи ми не вміємо нічого робити?

Нічого подібного: Подивитесь уважно, проаналізуйте ситуацію і... знайдете, що ПРАЦЮЄ ХТОСЬ ТРЕТІЙ, який поставив собі завданням зруйнувати цю справу й шляхом сплеток і інтриг дійсно довів її до ліквідації. Той ТРЕТІЙ відверто ПРОТИ не виступає, він націоналіст, патріот, прихильник справи і т.п. Чому він руйнує? Зовсім не тому, що має таку вдачу, а тому лише, що він виконує ЧУЖЕ ЗАВДАННЯ, часом несвідомо, більше свідомо і... за гроші. І найбільш небезпечним є-коли цей Третій оволодів завданням від тих, що поважаються за маску дружби й союзництва, але... роблять усе, щоб цієї України не було: Чому? Тому, що її повстання є небезпечним і загрожує їх "правам" на володіння ограбованим у Україні майном-землею.

Треба констатувати, що найбільш шкідливими "інструментами" такої руйницької, масованої праці без сумніву є поляки, які, поляки, для захисту котрих проливалась віками українська кров і які в свій час разом з нами, українцями, боролися проти московського царизму під гучним гаслом: "за нашу й вашу свободу".

Не будемо брати розкладову польську працю серед українців Галичини й Волині-там вона коли не виправдана то зрозуміла. Полякам йде про те, щоб боронити інтереси своєї держави всіма моральними та аморальними засобами. Але вже зовсім незрозуміла така тактика "союзника" по відношенню до "придніпрянської" України-свого бувалого й, коли вірити УНР, сучасного союзника. А фактом такої праці моглиб ми привести безліч-накопичили б більше місця в нашій часопису. Чи не поляки в минулім році "викликали" до життя опозицію серед воїнів УНР, а коли ця їм повірила й почала дійсно працювати над "самацією" УНР упхали її до в'язниці? Чи не поляки підпирають різні "течії" серед т.зв. Вільного Козацтва? Чи не поляки спростаються зруйнувати усі спроби об'єднання незалежних від них українських воїнів? Чи не поляки підпирають подібну "воєнну" організацію Чеботаріва? Чи не поляки вносять розклад в церковне життя укр. еміграції закордоном? Само собою усе роблять вони через ТОГО ТРЕТЬОГО...

Яка ж мета? Дуже проста-ПОЛЯКИ В ДІЙСНОСТІ НЕ ВАЖАЮТЬ ПОВСТАННЯ ВЕЛИКОЇ ТА СИЛЬНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ-навіть лише над Дніпром, навіть даже при умові відмовлення її Уряду від українських неправих ограбованих Польщею в 1919-20 р.р. зусвого вірного, але дурного союзника, земель... Поляки допускають можливість повстання МАЛОЇ ТА СЛАВОЇ УКРАЇНИ-Українського Манджука-якийб находився под їх постійним контролем, який був би залежним від Польщі мілітарно й економічно.

Тому то не є цікавим-навпаки-незрозумілим яких будь незалежних від них українських організацій, навіть на еміграції. Тому то їх "ТРЕТІ" руйнують усе позитивне незалежно укр. організації життя-само собою"по наказу". Поляки вже мають своїх, українських, намісників і ті будуть робити усе, що "пани накажуть" а інші... інші намагаються ліквідації.

Нинішній час не є здоровий та незалежній частині українського громадянства виступити рішуче на боротьбу з тим "ТРЕТІМ" й раз назавжди відмовитись від брехливої формули, що "СЛУЖБА ДЛЯ БОЛЬШОВИКІВ Є ПРОВОКАЦІЄЮ, АЛЕ СЛУЖБА ДЛЯ ПОЛЯКІВ...ЛИШЕ "ПОЛІТИЧНОЮ ОРІЄНТАЦІЄЮ".

ЧЕСНІ СЛОВА ФРАНЦУЗЬКОГО ГЕНЕРАЛА.

+++++

Французький генерал Ф., який був в 1920 році в складі франц. воєнної місії в Варшаві, недавно видав свою книжку про польсько-совітську війну 1918-20 р.р. З цієї він категорично відкидає польську легенду про "чудо над Вислою" і каже, що "польську армію і Варшаву врятувала українська армія ген. Омеляновича-Павленка, яка не лише затримала совітську кінноту Буденного над Дністром і під Замост'єм, але й розбила її разом з 41-ю сов. піш. дивізією. Це дало можливість реорганізувати деморалізовану польську армію, запілля котрої загрожував Буденний, і заставити більшовицький наступ над Вислою. Далі ген. Ф. каже, що наколиб поляки в 1920 році не заключили з совітами миру, але разом з українською армією шли на Україну - то совітські армії були б розбиті й Київ був би знова здобутий. Що тоді над Дніпром могла б повстати незалежна Українська Держава."

Ось вам новий доказ ціни "польського союзника" - а то від француза, який був свідком подій 1920 року й який скоріш симпатизує полякам, ніж є їх ворогом. Що кажете на це ви, українські польонофили? Чи думаєте, що сучасна Польща, яка давно вже забула свої заслуги української армії з 1920 р., буде ліпшою?

П И Т А Є М О ...

ПАРИЖ: Весною відбулась тут нарада "міністрів" УНР, яка поміж іншого рішила "завоювати для УНР" еміграційні українські православні парафії. Акція почата тут, в Німеччині й в Чехословачії, куди був надісланий париж. "уенерівський" св. Бр. Провід цілою акцією перебрав сам пан "міністр" проф. Лотоцький. Завданням акції є заснувати серед еміграції в різних державах Європи укр. "свої" парафії і... підпорядкувати їх варшавському митрополиту москалю Діонісію, в свою чергу підпорядкованому польському уряду. Питаємо - чи панове "міністри" УНР роблять це по наказу свого польського "союзника" чи на власну руку - ось так собі, чи з метою прислужитися полякам?

ПАРИЖ. Весною ц.р. появився тут "націоналіст" ТОПОЛЬСЬКИЙ, член ОУН, член Української Громади в ЧСР і "старий український сокол". Робив тут збірки "на Сокол" і затім разом з грішми втік аж... до Варшави. З Праги - ЧСР - нам пишуть, що цей тип, імя котрого не є його дійсним, вкрав також гроші і в пражській гнізді "Укр. Сокола", де був скарбником. В Празі Топ. був в складі Укр. громади й користувався "повним довір'ям" її голови й диктатора Галагана. Питаємо - чому "соціал-демократичний фашист" Галаган має таку прихильність до усяких польських агентів? Перед паром років "повним довір'ям" Галагана користувався пол. агент Левицький, тепер Топольський... Чи пану Гал. з порядними людьми працювати незручно?

ВІДЕНЬ. Відсіля по цілій Європі за підписом д-кт. Каш. розсилаються листи з закликом приєднатись до якоїсь нової "української козачої організації". Не знаємо що це за організація "з центром в Америці", але нам дивно, що ця організація має своїм представником на Європу саме пана д-ра Каш., про звязки якого з Чеботаревим нам відомо. Питаємо - чи з наказу Чеботарева - а тим самим і ІІ-го відділу польського генштаба - "робиться" ця нова організація наколи так - то з якою метою?

ПАРИЖ ДРУКАРНЯ БРАТСТВА ЛЮДИН УКРАЇНИ Ціна: I франк.